

Nagroda
im. Wisławy
Szymborskiej

Nominacje

Nagroda im. Wisławy Szymborskiej

Organizatorem konkursu jest Fundacja Wisławy Szymborskiej. Nagroda im. Wisławy Szymborskiej ma charakter międzynarodowy, przyznawana będzie co roku za książkę poetycką wydaną w języku polskim w roku poprzedzającym. Do nagrody zgłoszone mogą być tomy poetyckie wydane oryginalnie po polsku lub w przekładzie na język polski.

Do nagrody mogą zgłaszać swoich kandydatów wydawnictwa, osoby reprezentujące instytucje kultury, media o literackim charakterze, członkowie kapituły oraz inne osoby.

Laureat nagrody wyłaniany jest w dwóch etapach: wiosną wskazuje się nominacje, jesienią wybiera zwycięski tytuł.

Kapituła nagrody spośród prawie 200 tomów wydanych w 2012 roku i zgłoszonych do konkursu wybrała 5 nominowanych książek, ich autorami są: Justyna Bargielska, Krystyna Dąbrowska, Łukasz Jarosz, Krzysztof Karasek, Jan Polkowski. W tym roku nominacji nie otrzymał żaden autor zagraniczny, ale też zgłoszono jedynie 7 tomów tłumaczo-nych, podczas gdy polskich dopuszczono do konkursu 176.

16 listopada 2013 roku, w czasie gali, która odbędzie się w Miejskim Ośrodku Sztuki w Krakowie, kapituła ogłosi nazwisko laureata. Na nagrodę składa się statuetka oraz 200 tysięcy złotych.

17 listopada zapraszamy czytelników na spotkanie z laureatem.

Celem nagrody jest popularyzowanie poezji. Chcemy nie tylko przyciągnąć uwagę czytelników, ale też wydawców, zachęcić ich do drukowania polskich autorów oraz publikowania tłumaczeń poezji obcej, która wciąż nie dość mocno obecna jest na polskim rynku księgarskim. Sprzeciwiając się pośpiechowi, powierzchownemu uczestnictwu w kulturze, dominacji literatury masowej, pragniemy dowartościować poezję jako rodzaj sztuki trudnej, lecz ważnej. Nagradzamy twórców, którzy potrafią zachować niezależność, kreują swój własny, niepodatny na zewnętrzne koniunktury świat, operują mistrzowsko słowem.

Trwa już nabór tomów poetyckich do II edycji nagrody, która zostanie rozstrzygnięta w 2014 roku.

Nagroda im. Wisławy Szymborskiej w tym roku przyznana zostanie po raz pierwszy.

Kapituła nagrody składa się z tłumaczy (większość z nich to tłumacze Szymborskiej, którzy przez lata zmagali się z przekładami jej kolejnych tomów) i badaczy literatury, zarówno polskich, jak i zagranicznych.

Wśród nominowanych znajdziemy poetów różnych pokoleń i orientacji poetyckich: Krzysztofa Karaska – poetę starszego pokolenia, Jana Polkowskiego – który debiutował w „Zapisie”, poetów reprezentujących roczniki siedemdziesiąte: Justynę Bargielską, Krystynę Dąbrowską, Łukasza Jarosza. Wszyscy oni tworzą od lat; jedni – jak Krzysztof Karasek – pracowicie i obowiązkowo publikując kolejne tomy w stałym rytmie średnio co 4 lata; inni – jak Jan Polkowski – pozwalając sobie na długie okresy milczenia. Są wśród nich tacy, którzy swobodnie poruszają się między rodzajami literackimi (jak Justyna Bargielska, poetka, ale i autorka dwu tomów nagradzanej i chwalonej prozy), i tacy, którzy uprawiają również inne dziedziny sztuki (lista zespołów, w jakich występował Łukasz Jarosz, jest dłuższa od listy jego poetyckich publikacji), albo też parają się przekładem literackim (Krystyna Dąbrowska tłumaczy poezję z języka angielskiego).

Justynę Bargielską uznać można za poetkę prywatnego, intymnego głosu. Krystyna Dąbrowska skupia się na życiu przedmiotów i poprzez nie opowiada o tajemnicach egzystencji. Łukasz Jarosz wprowadza wątki nostalgiczne, sięga do świata przeżyć dziecięcych. Krzysztof Karasek zapisuje chaos – własny, wewnętrzny, ale i ten ponadjednostkowy, zewnętrzny. Jan Polkowski to poeta walk i oporu, wspólnotowego ducha. Wybrane przez kapitułę tomy poetyckie są od siebie różne, reprezentują odmienne dykcje poetyckie, tworzą zróżnicowane światy; łączy je jednak indywidualizm i siła poetyckiego wyrazu.

Nominowani



Justyna Bargielska

ur. w 1977. Poetka i prozaiczka, laureatka prestiżowych nagród literackich. Debiutowała w 2003 roku tomem wierszy *Dating Sessions*. Autorka tomów poetyckich: *China Shipping*, *Dwa fiaty*, *Bach for my baby*, a także prozy: *Obsoletki*, *Małe lisy*. Otrzymała nagrodę im. Rainera Marii Rilkego, jest też dwukrotną laureatką Nagrody Literackiej Gdynia – za tom *Dwa fiaty* oraz *Obsoletki*. Nominowana do Nagrody im. Wisławy Szymborskiej za tom *Bach for my baby* wydany przez Biuro Literackie.



Jak modlitwa

Jest, owszem, kilku, którzy planują umrzeć w moich ramionach,
ale ja nadal nie znam ramion, w których chciałabym umrzeć.
i może już nie poznam, i umrę w swoich własnych,
i bardzo mi tak najlepiej. Moja matka zrzekła się na rzecz miasta,
połowy ogrodu, byleby tylko nie musieć własnoręcznie
wycinać tamtego drzewa. Wszyscy chodzili pod tamtym drzewem,
gromady dzieci ze szkoły, parady i procesje, wszyscy tamtędy
chodzili, mimo że po drugiej stronie ulicy stała Nasza Pani z Gwadelupe.
Nadal stoi. Skąd Nasza Pani na Targówku? Z Gwadelupe.
Moja matka i Nasza Pani nie mogły tego znieść,
więc miasto wycięło drzewo. Jest ich, owszem, kilku.
Chciałabym umrzeć w ramionach wyciętego drzewa.

Biuro Literackie, 2012

Z recenzji *Bach for my baby*:

Nowy tom jest zbiorem wspaniałych pieśni o miłości niemożliwej. To są listy do kochanka, to on jest nazwany zdrobnieniem „baby”, ale nie tylko on. Bohaterka, „królowa-ogień” pisze też list do siebie samej, tej z dzieciństwa. Bargielska tworzy wyrazisty język miłości jako utraty. Ogień tutaj rozpala nie tylko królową, ale wszystkie te wiersze, niezwykle sugestywne, całe wersy zapadają w pamięć. I przy tej ostrości i bezwzględności jednocześnie rozumiejące spojrzenie obejmuje wszystkich dotkniętych miłosną utratą: „Znaki mówią mi: biedna, biedny, biedni wszyscy”. „Baby” – mówi królowa do siebie samej.

Justyna Sobolewska, Polityka.pl

Zgromadzone w tomie utwory są precyzyjne, ale unikają konkretności; jakby autorka sprawdzała, na ile może sobie pozwolić, ile ukryć, ile uchylić. To oczywiście konfesja, ale konfesja, która przede wszystkim próbuje ustalić granice intymności. Działają tu dwie dynamiki. Jedna dąży ku dosłowności, lapidarności – jakby chodziło o potok swobodnych skojarzeń – dlatego utwory mają charakter wypowiedzi wyjętych z kontekstu, z epistolarnego kontinuum. Druga dynamika przejawia się „pod presją istotności”, „schożenia w głąb języka”.

Radosław Kobierski, Dwutygodnik.com

Jurorzy o nominowanym tomie:

Wiersze Bargielskiej chociaż związane, są zawsze bardzo, a nawet ogromnie pojemne. Jej poetyka, która na pierwszy, powierzchowny rzut oka może się wydawać trudna i hermetyczna, tak naprawdę okazuje się przejrzysta i głęboka jak modlitwa, bo jej fundamentem jest współczucie.

Luigi Marinelli

Mocny, lapidarny język Bargielskiej pobudza wyobraźnię, promieniuje energią. Niespotykane skojarzenia, coś się dzieje poza konkretem rzeczywistości, wstępujemy w sferę niewyrażalności. Wielki talent poetycki.

Maria Delaperrière



Krystyna Dąbrowska

ur. w 1979. Debiutowała w 2006 roku tomem *Biuro podróży*. Studiowała grafikę na warszawskiej ASP, w dalszym ciągu mieszka w Warszawie. Swoje teksty drukuje w „Kwartalniku Artystycznym”, „Gazecie Wyborczej”, „Dwutygodniku”, „Odrze”, „Twórczości”, „Kulturze Liberalnej”. Tłumaczka literatury angielskiej: Williamsa, Yeatsa, Hady’ego oraz Gunna, przekłady poezji publikowała na łamach „Literatury na świecie”. W 2012 roku wydała nakładem Wydawnictwa Biblioteki Publicznej i Centrum Animacji Kultury swój drugi tom poetycki – *Białe krzesła*, za który została nominowana do nagrody im. Wisławy Szymborskiej.



Oceanarium

Za szybą ryby suną jak bagaże na taśmie.
Barakuda i żarłacz obok spokojnych ławic
niby pasterze stada. Aż trudno uwierzyć:
nikt nikogo nie płoszy, nie goni, nie zjada.

Warunek tej harmonii to skryta izolacja.
Ogromny akwen dzielią przezroczyste ściany.
Leniwe drapieżniki krążą po innych trakcjach
niż ich siostry kruche jak tacki z porcelany.

W nas też iskierki światła sąsiadują z grozą,
radość bezczelnie błyska przed paszczą rekina,
która jej nie połyka – jakby się przyśniła.

Ale niepostrzeżenie od zielonej głębi
odrywa się i rośnie wydłużony cień,
i tnie najgrubsze szyby samotna ryba piła.

Wojewódzka Biblioteka Publiczna
i Centrum Animacji Kultury w Poznaniu, 2012

Z recenzji *Białych krzesel*:

Credo poetyckie Krystyny Dąbrowskiej zarysowuje kilka podstawowych problemów, jakie pojawiają się w tym tomie. Pierwszym z nich jest codzienność przemieniona. Zwyczajność, powszedniość, która odsłania swój odświętny, radosny, często tajemniczy wymiar. Drugim problemem jest izolacja i jej przełamywanie, następnym, ściśle związanym z problemem izolacji – odrębność, inność, skaza i pęknięcie. Każdy niemal wiersz jest metaforą, obraz ma odsłonić inną warstwę rzeczywistości, która nigdy nie jest płaska, jednowymiarowa.

Pierwszy ogląd jest jak przez obiektyw aparatu fotograficznego. Za chwilę w to zdjęcie z czułością będzie się wpatrywać ktoś, kto pragnie być wewnątrz obrazu, czyje współczucie albo zachwyt i zdziwienie unieważni dystans. Zmysłowość opisu łączy się w sposób przedziwny z chłodem obiektywizmu, a świat, domagając się prawdziwego przedstawienia, odkrywa swoje kolejne warstwy. Przylapane na stawaniu się i przekształcaniu fragmenty życia układają się w obraz całości.

Iwona Smolka, „Twórczość”

Jurorzy o nominowanym tomie:

Zachęcająca znajomość, ten tomik! Zaczyna się od szukania jakiegoś „ty”. Kończy się spotkaniem i współdziałaniem „my” – „Jesteśmy słownikiem”. Wiersze mają przeróżne podmioty: łóżko, buty, stolówka, mur, włosy mamy i taty. Jesteśmy w Kairze, Jerozolimie, na brzegu morza. Wiersze te zaskakują humorem i rzutkością.

Anders Bodegård

Doświadczenia dnia codziennego, przypadkowe niby-spojrzenia, chwilo-we wspomnienia są w *Białych krzesłach* Krystyny Dąbrowskiej punktem wyjścia wierszy, w których uciekając od ozdób, znajdujemy bogaty „tanczny krąg” oryginalnego świata poetyckiego. Dąbrowska wchodzi na zwykle „białe plastikowe krzesła”, żeby stamtąd obsypać nas swoją poezją. Wiersze Dąbrowskiej są świeże, jak ich tytułowa biel.

Abel Murcia Soriano



Łukasz Jarosz

ur. w 1978. Poeta, muzyk. Perkusista, wokalista i autor tekstów grup: *Lesers Bend*, *Chaotic Splutter*, *Mgłowce*, *Zzajani Porywacze Makowców*. Autor sześciu tomów poetyckich: *Soma* (2006), *Biały tydzień* (2007), *Mimikra* (2010), *Spoza* (2011), *Wolny ogień* (2011), *Pełna krew* (2012). Laureat wielu konkursów poetyckich, m.in.: im. Krzysztofa Kamila Baczyńskiego, im. Rafała Wojaczka, im. Reinera Marii Rilkego. Jego debiutancka książka poetycka *Soma* została wyróżniona I nagrodą w Konkursie Młodych Twórców im W. Gombrowicza oraz otrzymała nagrodę Złoty Środek Poezji na najlepszy poetycki debiut książkowy (2007). Jego wiersze tłumaczone były na język chorwacki i włoski. Publikował m.in. w „Tygodniku Powszechnym”, „Gazecie Wyborczej”, „Twórczości”. Mieszka w Żuradzie pod Olkuszem. Do agrody im. Wisławy Szymborskiej nominowany za tom *Pełna krew* wydany przez Znak.



Opowiadanie starego sąsiada IV

Teraz w urzędzie na ścianach marmury.
A tam był szpital polowy, ludzie leżeli, błagając,
z ustami pełnymi krwi. Uwięzieni w ciałach
jak mucha w rulonie firanki.

Leżeliśmy w wąskiej nocy, jedliśmy liście.
Było nas tylu, o, ile paciorków różańca.
Potem oni znikali jak w zabawie w chowanego.
Z dłońmi przy twarzy odliczałem
oparty czołem o deski stodół.
Gdy się odwracałem, nie było nikogo.
Poukrywani na zawsze.

Znak, 2012

Zrecenzji Pełnej krwi:

Życie i pisanie z dala od poetyckich metropolii daje wierszom Jarosza siłę i oryginalność, umożliwia mu wkraczanie na obszary rzeczywistości nieczęsto przez współczesną poezję obserwowane. To świat wsi, niewyraźnych obszarów podmiejskich, z ich mieszkańcami dojeżdżającymi do miasta, polami, z których zwozi się buraki pastewne, łąkami, gdzie w dzieciństwie pilnowało się owiec i rozpałało ogniska, lasem, gdzie zbierało się jagody i podglądało kąpiące się w jeziorze „przyjezdne dziewczyny”.

Jerzy Illg, „Miesięcznik ZNAK”

Wiele wierszy Jarosza opisuje proste czynności, które stały się egzotyczne: opróżnianie pieca, wysypywanie popiołu, przynoszenie węgla i wody, ręczne prace w polu i koło domu. Jarosz portretuje kogoś, kto wielkim miastom przygląda się z dystansu, kto czuje się odrącony przez symboliczny „Kraków”.

Wojciech Bonowicz, „Tygodnik Powszechny”

Jurorzy o nominowanym tomie:

Liryka oszczędna w słowach, a zarazem bardzo ekspresyjna. Świadectwo nurtu we współczesnej poezji polskiej wyraziście obecnego – trzeciego pokolenia powojennego, szukającego zadomowienia na ziemi zbrukanej pamięcią ludobójstwa, spodlenia, w skalanej tradycji przesiedleńczej. Wrażliwość na dramaty ludzkie – jednostkowe i zbiorowe – odnajduje się we wrażliwości na krajobraz.

Adam Pomorski

Mocne wiersze o życiu, śmierci, przemijaniu, w których obrazy i opisy powszedniego życia na wsi zyskują moc metaforyczną. Ta poezja zdaje się mówić, że tak naprawdę sens życia kryje się w pamięci i w codziennych czynnościach, w „mądrości chleba”.

Renate Schmidgall



Krzysztof
Karasek

ur. w 1937 w Warszawie. Wrażliwością i typem języka poetyckiego zbliżony do poetów Nowej Fali, choć od nich starszy. Debiutował jako poeta na łamach miesięcznika „Poezja” w 1966 roku; jego pierwszy zbiór wierszy *Godzina jastrzębi* ukazał się w 1970 roku. Współpracował z wieloma czasopismami literackimi (m.in. z „Poezją”, „Orientacjami”, „Twórczością”, „Nowym Wyrazem”, „Literaturą”) publikując wiersze, artykuły, eseje, recenzje i tłumaczenia. Pracował w miesięcznikach literackich i w Polskim Radiu; opracowywał zbiory poezji oraz wydania antologii poezji polskiej, popularyzując twórczość innych poetów. Do nagrody im. Wisławy Szymborskiej nominowany za tom poetycki *Dziennik rozbitka* wydany w 2012 roku przez Instytut Mikołowski.



Jest ciemno
 a miało być jaśniej
 Jest zimno
 a miało być ciepło
 Macam stopami pod łóżkiem
 nie mogę znaleźć kapci
 Macam rękami w powietrzu
 nie mogę znaleźć snów
 Macam oczami za oknem

Gdzieś tam, za lasem
 rośnie słońce
 niewidzialne Gdzieś tam
 za oczami niejadalne
 światło

Kracze skowronek

Instytut Mikołowski, 2012

Z recenzji *Dziennika rozbitka*:

Karasek obarcza swoją poezję właściwie podstawowym zadaniem filozoficznym - pytaniem o sens bycia, sens świata, sens poezji. Obecność tych wielkich pytań w jego twórczości stanowi o jej znaczeniu i wadze. Stawiam ją wśród najwyższych realizacji współczesnej poezji polskiej, a nawet europejskiej.

Ryszard Kapuściński, Topos

Rozbitek Karaska nie jest figurą literacką wymyśloną przy biurku, lecz zapisem realnych doświadczeń. Karaskowy rozbitek nie jest monolitem! To raczej osoba rozpisana na twarzy. Jakie twarze? Poety, mędrca, intelektualisty, ale także outsidera, samotnika, ale też podróżnika czy biesiadnika. Dziennik rozbitka wydaje się najważniejszą książką poetycką w dotychczasowym dorobku Krzysztofa Karaska.

Grzegorz Kociuba, Wstęp do *Dziennika rozbitka*

Jurorzy o nominowanym tomie:

Fakt, że *Dziennik rozbitka* można potraktować jako dzieło otwarte, do którego autor powraca na przestrzeni lat, jest wartością dodatkową, pokazującą poetycki świat Karaska jako złożony wszechświat o różnych konstelacjach w permanentnym formowaniu się.

Abel Murcia Soriano

Z jednej strony - uderzający jest maksymalizm podjętego przez Karaska przedsięwzięcia, pragnienie napisania kolejnej Księgi, podsumowującej to, co sam poeta ma do powiedzenia o poezji, świecie i własnym losie. Z drugiej - w książkę Karaska wpisane jest oczywiste poczucie niemożności zrealizowania podjętego projektu; Księga rozpada się na dziesiątki (a potem - setki) dodawanych do siebie dziennikowych fragmentów, a podmiot poematu nie tyle scala swoje istnienie, ile pokazuje siebie jako rozbitka.

Marian Stala



Jan Polkowski

ur. w 1953. Debiutował w 1978 roku na łamach podziemnego kwartalnika „Zapis”; swoje wiersze publikował także w innych czasopismach wydawanych poza cenzurą (m.in. w „Wezwaniu”, „Nowym Zapisie”, „Ogniwie”, „Arce”) oraz w „Tygodniku Powszechnym”, miesięczniku „Powściągliwość i Praca” i londyńskim „Pulsie”. Pierwszy tom poetycki nosił tytuł *To nie jest poezja* (Nowa, 1980). Internowany w 1981 roku z powodu działalności antykomunistycznej. Przed 1989 rokiem jego zbiory wierszy ukazywały się w wydawnictwach niezależnych (*Ogień, Wiatr i liście, Drzewa, Wiersze 1977-1984*), później ogłosił: *Elegie z tymowskich gór, Cantus, Cień*. Laureat nagrody im. Kościelskich, nagrody poetyckiej im. Sępa-Szarzyńskiego, Nagrody im. Andrzeja Kijowskiego. Nominowany do Nagrody im. Wisławy Szymborskiej za *Głosy*, tom wydany przez Bibliotekę Toposu, 2012.



*** Słońce jeszcze nie wstało, leży na mokrym piasku

Słońce jeszcze nie wstało, leży na mokrym piasku
W porcie skopanej pościeli leżę i myślę o dziecku.

Jeszcze jest całkiem ciemno między moimi nogami
lecz będę niedługo rodzić. Rodzić do końca dni moich.

Nade mną i pode mną rozrasta się cicha ciemność
jak we mnie korzenie miłości.

Urodzę je, urodzę, przyszyję bluźnierstwem do ciebie
i wtedy wchłonę mnie prześwit.

Żona? 1950-?

Biblioteka „Toposu”

Z recenzji *Głosów*:

To właśnie ten żywy puls wierszy - puls pewnie i czysto poprowadzonych fraz - sprawia, że poezja Polkowskiego wciąż wychodzi naprzeciw istnieniu. Podtrzymuje je i utwierdza, pozostaje mu wierna. Wciąż na różne sposoby dotyka tajemnicy naszego istnienia i istnienia świata. I wciąż jest słowem właściwie użytym. Wsłuchuje się w naszą wspólną przeszłość, w przeszłość zaprzepaszczoną, zstępującą do otchłani (...). Wiersze (...) wydobywają z milczenia coś, co jest proste i zwyczajne, a zarazem poruszające i pełne znaczenia - jak nasze życie, jak my sami.

Paweł Próchniak, „Bliza. Kwartalnik Artystyczny”

Poezja ma się stać, według Jana Polkowskiego, swoistym medium dla tych, którym głos odebrano, których życie zakończyło się przed czasem, których — powiedzmy to, co oczywiste i dlatego tak trudne do zrozumienia — zamordowano z zimną krwią. (...)

Wizja poezji, która „użycza swojego głosu, a umniejsza swoje pragnienia”, jest mi niezwykle bliska. Oto wiersz przestaje być emanacją ego poety, stając się właśnie głosem w nieprzerwanej rozmowie pokoleń, gdzie żywi mówią do umarłych, umarli do żywych.

Przemysław Dakowicz, dakowicz.blogspot.com

Jurorzy o nominowanym tomie:

Przenikać los ludzi wyblakłych, których życie uwięzło w niejasnej frazie znikającego cienia?. Jest to świadome lub nieświadome podjęcie pytań i dawnych dylematów Miłosza – co istotne, poetycko prawdziwe, bez fałszywych tonów. Waga tych pytań i dylematów jest wielka – byłoby niedobrze, gdyby współczesna poezja polska się ich wyrzekła.

Adam Pomorski

Książka mocna i wyrazista poetycko.

Marian Stala

Odnalazłem Polkowskiego po 30 latach, rozpoznałem jego głos – powagę i płomień. Tematyka wiąże się z wczesną poezją: walką o wolność, wiarą i męczeństwem. Przeprowadził się na Wybrzeże, gdzie oddaje głos ofiarom 1970 roku. Ton brzmi przekonująco.

Anders Bodegård

Kapituła



Anders Bodegård

tłumacz literatury polskiej i francuskiej. Lektor języka szwedzkiego UJ 1981-1983. Od 30 lat tłumaczy polską poezję (m.in. Cz. Miłosz, S. Szymborska, A. Zagajewski) i prozę (m.in. Gombrowicz, Kapuściński, Huelle). Założył warsztaty tłumaczenia literackiego w Sztokholmie. Były juror Nagrody Transatlantyk oraz Nagrody im. Ryszarda Kapuścińskiego.



Clare Cavanagh

slawistka, literaturoznawczyni, tłumaczka, specjalizuje się we współczesnej poezji rosyjskiej, polskiej i anglo-amerykańskiej. Wykłada na amerykańskim Northwestern University. Za swoją ostatnią książkę *Lyric Poetry and Modern Politics: Russia, Poland, and the West* otrzymała w 2010 roku National Book Critics Circle Award in Criticism. Jest też laureatką (wraz ze Stanisławem Barańczakiem) nagrody Found in Translation przyznawanej przez Instytut Książki, za przekład wierszy z tomu *Tutaj* Wisławy Szymborskiej (2011). Tłumaczyła m.in. poezję Miłosza, Zagajewskiego i Szymborskiej. Obecnie pracuje nad autoryzowaną biografią Miłosza.



Maria Delaperrière

profesor dr hab., badaczka literatury i kultury XIX i XX wieku, komparatystka, przez wiele lat kierowała Wydziałem Polonistyki w Państwowym Instytucie Języków i Cywilizacji Wschodnich (Institut National des Langues et Civilisations Orientales, INALCO). Jest autorką książek: *Les avant-gardes polonaises et la poésie européenne*, *Dialog z dystansu*, *Polskie awangardy a poezja europejska*, *La littérature polonaise à l'épreuve de la modernité*, *Literatura polska w interakcjach*. Pod jej redakcją ukazało się ponad dwadzieścia publikacji poświęconych literaturze polskiej i środkowoeuropejskiej.



Luigi Marinelli

slawista, polonista, krytyk, tłumacz, od 1994 r. kierownik Katedry Polonistyki na rzymskim Uniwersytecie La Sapienza, członek zagraniczny PAN i PAU, członek honorowy Towarzystwa Literackiego im. A. Mickiewicza, otrzymał złoty medal „Gloria Artis” za zasługi dla kultury polskiej. Jest autorem ponad stu rozpraw w różnych językach na tematy polonistyczne i komparatystyczne oraz tłumaczem literatury polskiej od średniowiecznej po współczesną (m.in. Sęp Szarzyński, Krasicki, Wat, Kantor, Miłosz).



Abel Murcia Soriano

hiszpański poeta, nowelista, tłumacz. Jest dyrektorem Instytutu Cervantesa w Krakowie. Na hiszpański tłumaczył m.in. poezję Szymborskiej i Różewicza. Jest także autorem kilku specjalistycznych słowników polsko-hiszpańskich i hiszpańsko-polskich. Honorowy członek Stowarzyszenia Pisarzy Polskich. Prowadzi blog poświęcony tłumaczeniom utworów poetów polskich.



Adam Pomorski

krytyk literacki, eseista, poeta, tłumacz z języka rosyjskiego, niemieckiego, angielskiego, białoruskiego i ukraińskiego (przekładał m.in. Bunina, Dostojewskiego, T.S. Eliota, Goethego, Rilkego); prezes Polskiego PEN Clubu (od 2010). Laureat m.in. Nagrody Stowarzyszenia Tłumaczy Polskich, Nagrody Polskiego PEN Clubu, Nagrody Ministra Kultury.



Renate Schmidgall

ukończyła slawistykę i germanistykę na Uniwersytecie w Heidelbergu. W latach 1984-1996 pracowała w Deutsches Polen-Institut (Niemiecki Instytut Kultury Polskiej) w Darmstadt, a od 1996 poświęciła się tłumaczeniom literackim z języka polskiego (Huelle, Stasiuk, Krall, Kuczok, Sommer, Szymborska, Zagajewski). Za przekłady prozy i poezji polskiej otrzymała trzy nagrody: Jane-Scatcherd-Preis fundacji Lediga-Rowohlta (2001), Europäischer Übersetzerpreis miasta Offenburg (2006) i Nagrodę im. Karla Dedeciusa (2009).



Marian Stala

krytyk i historyk literatury, profesor na Wydziale Polonistyki UJ, znawca współczesnej poezji polskiej; laureat Nagrody Fundacji Kościelskich oraz Nagrody im. Kazimierza Wyki. W latach 2006-2008 był jurorem Literackiej Nagrody Nike. Autor książek: *Druga strona – notatki o literaturze współczesnej*, *Trzy nieskończoności: o poezji Adama Mickiewicza, Bolesława Leśmiana i Czesława Miłosza*, *Przeszukiwanie czasu*. *Przechadzki krytycznoliterackie*.

Sekretarzem nagrody jest **Paulina Małochleb**.

Pytania można kierować na adres:

nagroda@szymborska.org.pl

Tel. do Fundacji 12 4294109.



FUNDACJA WISŁAWY SZYMBORSKIEJ